

не можешъ да найдешъ другого по мудра и по словесна отъ сына си въ сичко то твое царство. И рече: секое животно отъ Бога е создано, и има сила животна, и не яде друго нищо отъ опредѣленно то му отъ Бога. За това и щъркъ, понеже отъ животны те земленны опредѣлено му е отъ Бога да яде, не е виновень на оная смерть. Тога отвѣсти и царскій сынъ, и рече: О владыко царю, отнюдъ не грѣшатъ твои те философи: обаче, кои то пиша млеко то, така имъ беше опредѣлено отъ щастіе то да пострадать и да умратъ.

Царь проче прія сыновно то си слово, като много благопристойно, и возрадосе за многоученіе то му. Послѣ рече Синтипѣ: Проси ми, що то искашь отъ мое то царство, да ти дамъ: и ако има и още наука, научи му. Синтипа же рече: Знай, о царю, защо, какво то предъ малку време ти обявихъ, нищо отъ софистическо то и волшебни то художество не оставихъ, кое то да не показахъ твоему сыну, какво то и сички те философи, колку то са въ твое то царство надѣмсе да речать. И царь рече на сына си: Истина ли дума твой учитель; и абіе философи те отвѣстиха вмѣсто дете то, и рекоха: Знай, о царю, защо не може да се найде чловѣкъ, кой то превосходи сына ти въ наука та. Тога рече царскій сынъ на баща си: владыко